

forelagde, gif kun ud paa, at Eiendommenes Taxationsfum ikke maatte overstige 2,400 Kr., for at de skulde kunne komme ind under denne Forening. I det andet Thing fastholdt man, at dersom man blev staaende ved de 2,400 Kr., vilde Foreningen ikke kunne bestaa, og at man maatte have større Eiendomme med, indtil en Taxationsfum af 4,000 Kr. Derved faldt det bort, at Foreningerne vare bestemte alene for Husmænd, thi det ligger i Sagens Natur, at det kun er saa Husmandseiendomme, der kunne vurderes til 4,000 Kr. Med sin sædvanlige Føielighed gif Landstinget imidlertid ogsaa ind derpaa. Det blev end ikke staaende derved. Efter nogle Mars Forløb kom man atter med et Forlangende om at faae Summen forstørret, saa at endog saa Landeiendomme til 6,000 Kr. kunde komme ind under Foreningerne. Det var flere Begunstigelser, som bleve tilstaaede denne Forening, og de vare i Virkeligheden ikke ganske smaa. For det første tilstod man dem 10,000 Kr. hver til den første Etablering; det fik gaa, det var en Sum en Gang for alle. Det andet og større Gode, som de fik, var Statsgaranti for deres Obligationer, det vil altsaa sige, at Husmandskreditforeningernes Obligationer bleve stillede lige med kongelige Obligationer, idet der jo var Statsgaranti. Det var et meget stort Gode, men endnu vare de ikke tilfredse, de fik endnu et tredje Gode, idet Staten nemlig paatog sig at betale Taxationsforretningerne. Den Sum, som Staten har udredet til disse Taxationsforretninger, er ikke ganske ubetydelig, derom har jeg forvissnet mig, idet jeg her har et Uddrag af, hvad den jydskke Forenings Taxationsforretninger have kostet. De have i det første Aar kostet 14,000 Kr., det andet Aar 13,700, det tredje Aar 13,800, og endelig ere de i det fjerde Aar gaaede op til 16,270 Kr.; hvad Østifternes Forening angaar har jeg ikke de fornødne Data til at kunne oplyse, hvad Forretningerne der have kostet, men jeg skulde antage, at det er tilnærmelsesvis det Samme, saaledes at Statens aarlige Tilskud hertil bliver ca. 30,000 Kr. Nu komme Kreditforeningerne igjen her og forlange nye Begunstigelser. Den første Begunstigelse, den, der forlanges i § 1, er at faae Amortisationsfristen udvidet fra 45 til 52 Aar, en Begunstigelse, som heller ingen anden Kreditforening har. Jeg vil dertil blot sige, at det er en eiendommelig Sag at forlænge en Afbetalingsfrist, som en Gang er stillet, og det saa meget mere, som denne Begunstigelse aldeles ikke gjælder dem, der tidligere ere indtraadte i Kreditforeningen, den kommer kun de nye Interessenter til Gode. Den ærede

første Taler fremhævede, at det havde viist sig, at der var stor Trang til disse Foreninger. Det vil jeg naturligtvis ikke modsig, men jeg tillader mig dog at betvivle, at de Tal, den ærede Taler fremhævede, bl. A. at Aaanesummerne vare gaaede op til 12 Mill. Kr., egentlig ere noget Bevis derfor, thi dersom de andre Kreditforeninger ved Statens Hjælp havde faaet den samme Indrømmelse, som er hdet til disse, tvivler jeg ikke om, at de bestaaende Kreditforeninger med Lethed vilde have kunnet effektuere disse Aaan, saa at man ikke havde haft nodig at gaa videre. Det, man tilsigter ved § 1, er egentlig blot at faae en Nedsættelse med $\frac{1}{5}$ pCt. om Aaret, vel at mærke for de nye Interessenter, ikke for de gamle. Naar vi saa se efter, hvad da denne $\frac{1}{5}$ pCt. bethder, saa viser det sig, at da Gjennemsnitsbeløbene af Aaanene efter det sidst forløbne Mars Regnskab udgjør 1,300 Kr., er $\frac{1}{5}$ pCt. deraf 2 Kr. 60 Ø. Altsaa de nye Interessenter, der nu træde ind i Kreditforeningen, der bestaar med 12 Mill., skulde have en Nedsættelse i deres Ydelse af 1 Kr. 30 Ø. om Halvaaret. Nu vil jeg spørge, om der virkelig er Rimelighed for, at disse nye Interessenter skulde have en saadan Nedsættelse, saa meget mere, som ingen andre Kreditforeninger have den. Dreier det sig om at faae denne $\frac{1}{5}$ pCt. bort, saa er der efter min Formening andre Veie at gaa f. Ex. at nedsætte Administrationsudgifterne, som i mine Tanker ere temmelig betydelige ved disse Foreninger. I andre Kreditforeninger er Repræsentanternes Plads en Værespost, de faae ikke Andet for deres Virksomhed end Diæter, naar de reise, men her, mine Herrer, i denne Kreditforening, har man truffet den Foranstaltning, at Repræsentanterne ere lønnet med en fast Løn af 200 Kr. om Aaret hver især og der er vist en halv Snes; men foruden disse 200 Kr. have de fremdeles 2 pro mille af de Aaan, der effektueres i deres Kreds. At dette heller ikke er saa ganske lidt, har jeg ogsaa Data for. Det viser sig nemlig, at Repræsentanterne i Regnskabsaaret fra 1ste April 1881 til 31te Marts 1882 foruden den faste Gage 2,000 Kr. — der maa altsaa som sagt være 10 i Tallet — havde i 2 pro mille 5,573 Kr., altsaa tilsammen 7,573 Kr. Det næste Aar var det noget mindre, nemlig tilsammen 5,034 Kr., det tredje Aar havde de tilsammen 6,123 Kr., men endelig i det 4de og sidste Aar var det virkelig gaaet op til 9,120 Kr. Det er mig sagt, at en enkelt af Repræsentanterne i denne Forening endog har drevet det til i et Aar — jeg bemærker strax, at dette ene Aar